

<i>Sygn. akt</i>	<i>III APa 7/19</i>
------------------	---------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 września 2019 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	Sędzia SA Ewa Preneta-Ambicka
	Sędziowie:	Irena Mazurek (spr.) Józef Pawłowski
	Protokolant	st. sekr. sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **12 września 2019 r.**

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości z siedzibą w R.**

przeciwko **Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych którego dysponentem jest Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **5 lutego 2019 r.** sygn. akt **IV P 16/18**

I. **prostuje oznaczenie strony pozwanej na Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej - Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,**

II. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób , że zasądza od Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej- Funduszu Gwarantowanych Świadczeń**

Pracowniczych na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości z siedzibą w R. kwotę 373.708,12 zł (słownie : trzysta siedemdziesiąt trzy tysiące siedemset osiem 12/100 złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej- Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości z siedzibą w R. kwotę 42.828 zł (słownie: czterdzieści dwa tysiące osiemset dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje ,

IV. nie obciąża strony pozwanej częścią opłaty sądowej od apelacji od uiszczenia której powód został zwolniony.

Sygn. akt III APa 7/19

Uzasadnienie

wyroku z dnia 12 września 2019r.

Pozwem z dnia 30 kwietnia 2018 r. -wniesionym do Sądu Okręgowego

w R. - Syndyk Masy Upadłości (...) Zakładów (...)

(...) SA w upadłości z siedzibą w R. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, kwoty 373.708, 12 zł tytułem świadczeń ujętych w wykazie zbiorczym

z dnia 23 lutego 2018 r. co do których odmówiono wypłaty, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu tak

określonego żądania powód naprowadził, że postanowieniem z dnia 24 stycznia 2018 r. (sygn. akt V GU 402/17) Sąd Rejonowy w Rzeszowie Wydział V Gospodarczy -Seksja ds. Restrukturyzacyjnych

i Upadłościowych ogłosił upadłość (...) SA z siedzibą w R., wyznaczając Syndyka, ze względu na stwierdzoną niewypłacalność. Działając w trybie art.15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w

razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 1256 ze zm.) Syndyk wystąpił do Marszałka Województwa (...) – Wojewódzkiego Urzędu Pracy w R. o wypłatę ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń

Pracowniczych niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, składając w dniu 23 lutego 2018 r. zbiorczy ich wykaz na łączną kwotę 2. 196. 076,31 zł. Pismem z dnia 4 kwietnia 2018 r. działający imieniem Funduszu Gwarantowanych

Świadczeń Pracowniczych Wojewódzki Urząd Pracy w R. odmówił wypłaty części świadczeń w kwocie dochodzonej pozwem w wysokości 373. 708,12 zł , z czego 326. 731 99 zł stanowi kwotę świadczeń pracowniczych, a 46. 976,13 zł to

kwota składek na ubezpieczenia społeczne finansowanych ze środków pracodawcy. W odmowie wskazano nazwiska pracowników i rodzaj świadczeń , co do których odmówiono wypłaty. Odmawiając wypłaty świadczeń Wojewódzki

Urząd Pracy w R. powołał się na art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, zgodnie z którym w przypadku ponownego zaistnienia niewypłacalności w odniesieniu

do danego pracodawcy przepisy dotyczące zaspakajania roszczeń pracowniczych ze środków Funduszu nie mogą mieć powtórnie zastosowania w stosunku do tych samych pracowników w zakresie takich samych roszczeń, przy czym w

tych samych roszczeń, przy czym w tym zakresie powołano się na pierwszą niewypłacalność (...) Zakładów (...) SA zaistniałą jeszcze 22 grudnia 2000 r. w związku z ogłoszeniem ich upadłości przez Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej Wydział VI Gospodarczy (sygn. akt VI U

54/00). Zdaniem powoda stanowisko pozwanego jest nieuzasadnione ,bo po pierwsze wypłata świadczeń z Funduszu związana z pierwszą niewypłacalnością nastąpiła na podstawie przepisów uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29

grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2002 r., Nr 9,poz. 85 ze zm.) , które nie przewidywały tego rodzaju ograniczenia .Po

wtóre analiza procesu uchwalania i wprowadzania nowej ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. wskazuje, że jej celem było dostosowanie obowiązującego w Polsce prawa do zgodności z prawem europejskim , w szczególności dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/74/ WE z 23 września 2002 r. ,

a więc dyrektywą pochodzącą także z okresu późniejszego niż pierwsza niewypłacalność Zakładów nadto w sytuacji, gdy Polska przystąpiła do Unii Europejskiej dopiero z dniem 1 maja 2004 r. Po trzecie w uzasadnieniu projektu ww. ustawy wyraźnie stwierdzono, że art. 13 należałoby rozumieć w ten sposób że, realizując nową ustawę nie będzie się uwzględniało przypadków niewypłacalności danego pracodawcy, które wystąpiły pod rządami starej ustawy. W końcu powód zwracał uwagę, że wypłacone ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych środki na zaspokojenie roszczeń pracowniczych przy pierwszej niewypłacalności pozostały jeszcze w 2009 r. spłacone. W tej więc sytuacji zaprezentowana przez pozwanego interpretacja przepisów prawa jest zupełnie niezrozumiała dla pracowników, którym odmówiono przekazania środków, a którzy są w takiej samej sytuacji jak pozostali pracownicy, którym należności wypłacono.

Pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w odpowiedzi na pozew z dnia 11 października 2018 r. wniósł o oddalenie żądania pozwu na koszt Syndyka, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w kierowanym do powoda zawiadomieniu z dnia 4 kwietnia 2018 r. Nie kwestionując tym samym, że dochodzona pozwem kwota dotyczy świadczeń przewidzianych przepisami ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niepewności (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 1256 ze zm.) dla 63 pracowników (...) SA przy niewypłacalności tego pracodawcy, dla których jeszcze w 2001r. uruchomiono wypłatę tego samego rodzaju świadczeń, co było związane z pierwszą niewypłacalnością (...) Zakładów (...), pozwany podkreślał, że przy odmowie kierował się dyspozycją art. 13 wyżej powołanej ustawy, a z żadnego przepisu prawa nie można domniemywać, iż intencją ustawodawcy przy wprowadzeniu tego przepisu było ograniczenie jego zastosowania do sytuacji, gdy pierwsza niewypłacalność pracodawcy zaistnieje dopiero po dniu 1 października 2006 r. „

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 5 lutego 2019 r. (sygn. akt IV P 16/18):

- w pkt I oddalił powództwo,

- w pkt II zaś – zasądził od Syndyka Masy Upadłości (...) SA w upadłości z siedzibą w R. na rzecz Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, którego dysponentem jest Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...) kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wobec bezspornych okoliczności faktycznych Sąd Okręgowy w Rzeszowie, dokonując oceny prawnej sprawy, uznał żądanie pozwu za nieuzasadnione. Dokonując bowiem wykładni art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r.

o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz.1433) Sąd I instancji stanął na stanowisku, jaki zaprezentowała strona pozwana, a mianowicie, że bez względu na datę wystąpienia pierwszej niewypłacalności (...) SA przepis ten ma swoje zastosowanie przy kolejnej aktualnej już niewypłacalności tego pracodawcy,

a zatem pracownicy, którzy otrzymali świadczenia z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w 2001r. nie mogą ponownie liczyć na ich wypłatę w chwili obecnej. Wyrażając powyższy pogląd Sąd Okręgowy w Rzeszowie dokonał analizy uzasadnienia projektu powołanej ustawy, dochodząc do wniosku, iż przywoływany przez powoda fragment uzasadnienia pozostaje w sprzeczności z wcześniejszą

argumentacją legislatora. Ponadto Sąd I instancji podkreślił – wskazując na art. 45 aktualnie obowiązującej ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy – , że nowa ustawa stanowi kontynuację tej poprzedniej,

a zatem nie można twierdzić, że to co działa się pod rządami poprzedniej ustawy nie ma zastosowania do niniejszej sprawy. Dodatkowo podkreślono zostało, że od 5 września 2017r. dokonano zmiany omawianego przepisu już bez cezurę czasowej zaspokojenia roszczeń. W końcu Sąd Okręgowy w Rzeszowie stwierdził, że jeśli ustawodawca chciałby wyłączyć poprzednio obowiązującą ustawę i wcześniejsze upadłości pracodawcy to takie zastrzeżenie, że „ nie dotyczy to upadłości ogłoszonej pod rządami ustawy z 1993 r. ” znalazłoby się w obowiązującej ustawie, a takiego wyłączenia nie ma. W podstawie prawnej wyroku powołany zatem został wyżej wskazany art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2018r. ,poz. 1433),

zaś w zakresie przyjętego rozstrzygnięcia o kosztach procesu art. 98 § 1 k.p.c. oraz ogólnie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 5 lutego 2019 r. zaskarżony został przez Syndyka Masy Upadłości (...) Zakładów (...)

(...) SA w upadłości z siedzibą w R. który, zarzucając w apelacji naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. 2018r. Poz. 1433 ze zm.) wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w całości żądania pozwu przy jednoczesnym zasądzeniu od strony pozwanej na swoją rzecz poniesionych kosztów procesu za obie instancje. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podnosił, że Sąd I instancji w uzasadnieniu przyjętego rozstrzygnięcia odniósł się jedynie do twierdzeń pozwu dotyczących uzasadnienia projektu nowej ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (przy czym i w tym zakresie jego stanowisko jest niezrozumiałe) , a równocześnie pominął podnoszony przez powoda aspekt *lex retro non agit* czy też element międzynarodowy związany z przyczyną uchwalenia nowej ustawy związany bezpośrednio z akcesją Polski do Unii Europejskiej . Skarżący podkreślał także, że nie działa we własnym interesie czy interesie upadłego, ale w interesie i na rzecz konkretnych pracowników zakładów, którzy nie otrzymali świadczeń ze stosunku pracy , w końcu, że zastosowanie „bezpiecznika” z art. 13 nowej ustawy do stanu faktycznego i prawnego istniejącego przed wejściem w życie przepisów prawa europejskiego jak i samej ustawy krajowej jest sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego, gdyż narusza zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej , przy zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych (oświadczenie pełnomocnika złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację Syndyka Masy Upadłości (...) SA w upadłości z siedzibą w R. , zważył co następuje;

Przede wszystkim już na wstępie zauważyć należy, że wobec brzmienia art. 24 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 1433 ze zm.) prawidłowe oznaczenie strony pozwanej winno brzmieć : Minister Rodziny Pracy i Polityki Społecznej – Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych jako, że ww. Minister jest dysponentem Funduszu i tylko on może pozywać i być pozwanym, występując pod nazwą Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (tak też wprost w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2015 r. I CSK 772/14 ,Lex nr 1943203) . Z tego też względu i na podstawie art. 350 § 3 k. p. c. Sąd Apelacyjny w pierwszym rzędzie dokonał stosownego sprostowania w oznaczeniu strony pozwanej (pkt I sentencji wyroku), co jednak siłą rzeczy w żaden sposób nie rzutuje na uznanie właściwej reprezentacji pozwanego w niniejszym sporze z uwagi na należyte umocowanie Marszałka Województwa (...) ,a następnie Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w R. .

Odnosząc się zaś do zasadniczego zarzutu zaskarżenia, Sąd Apelacyjny w zupełności zarzut ten podziela uznając, że dokonana przez Sąd I instancji wykładnia powołanego w podstawie prawnej zaskarżonego wyroku art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 1433 ze zm.) jest błędna, a tym samym przepis ten nie mógł mieć swego zastosowania w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy, które są bezsporne.

Tak więc jedynie w dużym skrócie przypomnieć należy , że pierwsza niewypłacalność (...) SA miała miejsce jeszcze w 2000 r. , co skutkowało wypłatą środków z Funduszu w 2001 r. m. in. dla 65 pracowników , ujętych także w aktualnym wykazie , dla których odmówiono teraz wypłaty świadczeń z uwagi na ponowną - zaistniałą w 2018 r. -

niewypłacalność tego pracodawcy, przy czym środki te zostały jeszcze w 2009 r. zwrócone Funduszowi. Bezsportna jest także sama wysokość dochodzonych w pozwie przez Syndyka świadczeń, których obecnie odmówiono wypłaty dla ww. pracowników (373.708,12 zł) jak też fakt przekazania przez Fundusz środków na wypłaty uwzględnionych świadczeń dla pozostałych zatrudnionych w dniu 5 kwietnia 2018 r.

W tym stanie rzeczy, dokonując oceny prawnej sprawy w aspekcie art.13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 1433 ze zm.) stanowiącego, że w przypadku ponownego zaistnienia niewypłacalności danego pracodawcy przepisy dotyczące zaspakajania roszczeń ze środków Funduszu nie mogą mieć powtórnie zastosowania do tych samych pracowników w zakresie takich samych roszczeń, przesądzenia wymagało, czy tego rodzaju ograniczenie może mieć zastosowanie w sytuacji wystąpienia pierwszej niewypłacalności pracodawcy jeszcze pod rządami starej ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2002 r., Nr 9, poz. 85 ze zm.), która tego rodzaju ograniczenia nie przewidywała. Sąd I instancji stanął na stanowisku, że ratio legis omawianej regulacji prawnej, a także brak przepisów przejściowych przemawiają za uznaniem, że niezależnie od tego, że pierwsza niewypłacalność (...) SA miała miejsce jeszcze w 2000 r. to omawiany przepis ma swoje zastosowanie przy ponownej niewypłacalności Zakładów zaistniałej w 2018 r. z czym absolutnie nie może zgodzić się tutaj Sąd Apelacyjny.

Przede wszystkim bowiem podkreślić należy, że nowa ustawa o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy z dnia 13 lipca 2006 r. uchylając wcześniej obowiązującą z dnia 29 grudnia 1993 r., była konsekwencją przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r. mającą na celu wdrożenie do prawa polskiego dyrektywy parlamentu Europejskiego

i Rady nr 2002/74/WSA z dnia 23 września 2002 r. i uwzględniającą zmiany wynikające z wejścia w życie innych aktów prawnych w tym ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, która zastąpiła rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe, czy ustawy

z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Jest to zaś o tyle istotne, że nowa ustawa w odniesieniu do tej poprzedniej rozszerzyła pojęcie pracodawcy jak też pojęcie niewypłacalności pracodawcy przewidziane aktualnie w art. 3 – 8 nowej ustawy, a przeciw omawiany art. 13 nowej ustawy odnosi się wprost tylko i wyłącznie do tak określonych przypadków niewypłacalności pracodawcy. O ile więc w przypadku (...) SA ogłoszenie upadłości stanowiło o niewypłacalności Zakładów tak pod rządami przepisów starej jak i nowej ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy o tyle np. w przypadku pracodawców zagranicznych zatrudniających w Polsce pracowników ogłoszenie upadłości rodzącej skutek w Polsce może stanowić

o ich niewypłacalności tylko i wyłącznie na gruncie przepisów nowej ustawy. W tym stanie rzeczy przyjęcie stanowiska Sądu I instancji naruszałoby zasadę równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP). Rację ma także skarżący, że już z samego uzasadnienia projektu nowej ustawy wynikała jasna intencja legislatora, że „stosując nową ustawę nie będzie się uwzględniało przypadków niewypłacalności danego pracodawcy, które wystąpiły pod rządami „starej „ ustawy „. Trudno też wbrew temu co uznał Sąd I instancji dopatrzeć się jakiejś wzajemnej sprzeczności czy niekonsekwencji tego stanowiska, skoro powyższy pogląd poprzedzony został jedynie zacytowaniem pkt 5 preambuły dyrektywy nr 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r. Co więcej, jak słusznie akcentuje skarżący, powyższy pogląd realizuje w pełni zasadę *lex retro non agit* i jest także podzielany przez niezależnych komentatorów jak m.in. Joannę Suchanowską -Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis 2013 r. Jest to zresztą ze wszech miar racjonalne stanowisko, zważywszy na cel i charakter Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Tak więc wszelkie przepisy o ograniczeniach i limitach z uwagi na cel instytucji gwarancyjnej nie można interpretować rozszerzająco. Taka wykładnia byłaby bowiem sprzeczna z ratio legis tej instytucji (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2012 r. I PK 116/12, Lex nr 128 4114). Na marginesie należy też zauważyć, że w literaturze przedmiotu wyrażane są i takie poglądy, że przyjęte w omawianym art 13 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r.

o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 1433 ze zm.) rozwiązanie jest nietrafne i *de lege ferenda* należy postulować wprowadzenie terminu granicznego, po upływie którego niewypłacalność nie byłaby już traktowana jako niewypłacalność ponowna w rozumieniu tego przepisu (Monika Latos- Miłkowska - komentarz do ww. art.13 System Informacji Prawnej LEX).

Tym samym skoro pierwsza niewypłacalność (...) SA miała miejsce jeszcze w 2000 r. pod rządami przepisów starej ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, która nie przewidywała żadnych ograniczeń w przypadku zaistnienia ponownej niewypłacalności pracodawcy, co więcej w czasie, gdy Polska nie była jeszcze członkiem Unii Europejskiej, a nawet nie obowiązywała dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/74/WSA z dnia 23 września 2002 r., która implementowana została dopiero w przepisach nowej ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. to – zdaniem tut. Sądu Apelacyjnego – nie można przyjąć, że art. 13 tej ustawy może mieć tu swoje zastosowanie.

Z tych wszystkich, więc wyżej naprowadzonych względów, uwzględniając w całości żądanie pozwu, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku. Ponieważ pozwany od 6 kwietnia 2018 r. – realizując jedynie w dniu 5 kwietnia 2018 r. część wykazu – pozostawał w zwłoce, to stosownie do art. 481 § 1 k.c. w zw. art. 300 k.p. powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od tak określonej daty, jako że jest to opóźnienie własne Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (tak też wprost w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2000r. I PKN 53/00, OSNP 2002/9/205). Tak określony końcowy wynik sprawy uzasadniał z kolei obciążenie pozwanego Funduszu poniesionymi przez Syndyka kosztami procesu za obie instancje w łącznej kwocie 42.828 zł, na którą to kwotę składały się: opłata sądowa od pozwu 18.686 zł, opłata sądowa od uwzględnionego zażalenia w kwocie 3.738 zł, opłata sądowa od w apelacji 6.229 zł oraz kwota 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję i odpowiednio kwota 6.075 zł za drugą instancję, o czym orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu minimalnych stawek wynagrodzenia fachowego pełnomocnika strony powodowej przewidzianych w § 2pkt 7 w zw. z § 9 ust.1pkt 2 i § 10 ust.1pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Jednocześnie mając na względzie charakter pozwanego Funduszu i cel jakiemu ma służyć Sąd Apelacyjny odstąpił od obciążania pozwanego częścią opłaty sądowej od apelacji od uiszczenia, której powód był zwolniony stosownie do art. 113 ust.4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r., poz. 785) -pkt IV sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

J. S.,

(...)

3/ (...) – (...)

I. M.